

DEN GRIMME ÆLLING

Der var så dejligt ude på landet.

Det var sommer, kornet stod gult, havren grøn, høet var rejst i stakke nede i de grønne enge. Og der gik storken på sine lange, røde ben og snakkede ægyptisk, for det var det sprog, han havde lært af sin moder.

Rundt om ageren og engen var der store skove og midt i skovene dybe søer. Jo, der var rigtignok dejligt derude på landet!

Midt i solskinnet lå der en gammel herregård med dybe kanaler rundt om. Og fra muren og ned til vandet voksede der store skræppeblade, der var så høje, at små børn kunne stå oprejst under de største. Der var en lige så tæt vegetation derinde, som i den tykkeste skov.

Og her lå en and på sin rede.

Hun skulle ruge sine små ællinger ud. Men nu var hun næsten ked af det, fordi det varede så længe, og at hun sjældent fik besøg! De andre ænder holdt mere af at svømme om i kanalerne end at løbe op og sidde under et skræppeblad for at snadre med hende. Endelig knagede det ene æg efter det andet: "Pip, pip," sagde det, alle æggeblommerne var blevet levende og stak hovederne ud.

"Rap, rap," sagde hun, og så rappede de, alt hvad de kunne. De så til alle sider under de grønne blade, og moderen lod dem se, så meget de ville, for det grønne er godt for øjnene.

"Hvor verden dog er stor," sagde alle ungerne, thi nu havde de rigtignok ganske anderledes plads, end da de lå inde i ægget.

"Tror I, det er hele verden," sagde moderen, "den strækker sig langt ind på den anden side af haven, lige ind i præstens mark! Men der har jeg aldrig været! I er her vel alle sammen," og så rejste hun sig op, "nej, jeg har ikke alle! Det største æg ligger der endnu. Hvor længe skal det vare! Nu er jeg snart ked af det!"

Og så lagde hun sig igen.

"Nå, hvordan går det?" spurgte en gammel and, som kom på visit. "Det varer så længe med det ene æg," sagde anden, som

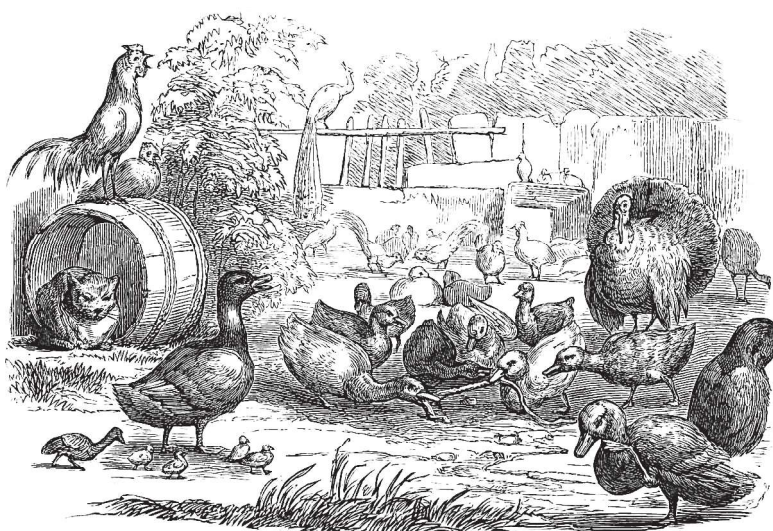
lå, "der vil ikke gå hul på det! Men nu skal du se de andre! De er de dejligste ællinger, jeg har set! De ligner allesammen deres fader, det skarn, han kommer ikke og besøger mig!"

"Lad mig se det æg, der ikke vil revne," sagde den gamle and. "Man skulle tro, at det er et kalkunæg! Således er jeg også blevet narret engang. Og jeg havde min sorg og nød med de unger, for de er bange for vandet, skal jeg sige dig! Jeg kunne ikke få dem ud! Jeg rappede og snappede, men det hjalp ikke! Lad mig se ægget! Jo, det er et kalkunæg! Lad du det ligge og lær de andre børn at svømme!"

"Jeg vil ligge på det lidt endnu," sagde anden, "nu har jeg ligget så længe, så kan jeg ligge så længe, som Dyrehavsbakken holder åben."

"Vær så god," sagde den gamle and, og så gik hun. Endelig revnede det store æg. "Pip, pip," sagde ungen og væltede ud. Han var stor og styg. Anden så på ham: "Det er da en forfærdelig stor ælling den der," sagde hun, "ingen af de andre ser sådan ud! Det skulle dog vel aldrig være en kalkunkylling! Nå, det skal vi snart komme efter! I vandet skal han, om jeg så selv skal sparke ham derud!"

Næste dag var det et velsignet, dejligt vejr. Solen skinnede på alle de grønne skræppeblade. Ællingemoderen kom med hele sin familie ned til kanalen. "Plask," hun sprang i vandet. "Rap, rap," sagde hun, og den ene ælling plumpede ud efter den anden.

Vandet slog dem over hovedet, men de kom straks op igen og flød så dejligt på vandet. Benene på dem gik af sig selv, og alle var ude, selv den stygge, grå unge svømmede med.

"Nej, det er ingen kalkun," sagde hun, "se, hvor dejligt den bruger benene, hvor rank den holder sig! Det er min egen unge! I grunden er den dog ganske køn, når man rigtig ser på den!" Rap, rap! "Kom nu med mig, så skal jeg føre jer ind i verden og præsentere jer i andegården, men hold jer altid nær ved mig, at ingen træder på jer. Og tag jer i agt for kattene!"

Og så kom de ind i andegården. Der var en skrækkelig støj derinde, thi der var to familier, som sloges om et ålehoved. Og så fik katten fat i det! "Se, således går det til i verden," sagde ællingemoderen og slikkede sig om næbbet, for hun ville også have haft ålehovedet.

"Brug nu benene," sagde hun, "se til, at I kunne rappe jer og neje med halsen for den gamle and derhenne! Hun er den fornemste af dem alle her! Hun er af spansk blod. Derfor er hun svær at forstå. Og ser I, hun har en rød klud om benet! Det er noget overordentligt dejligt og den største udmærkelse, nogen and kan få. Det betyder så meget, at man ikke vil af med hende, og at hun skal kendes af dyr og af mennesker!"

Rap jer! Ikke indad med benene! En velopdragen ælling sætter benene vidt fra hinanden, ligesom fader og moder! Se så, nej nu med halsen og sig: Rap!"

Og det gjorde de, men de andre ænder rundt om så på dem og sagde ganske højt: "Se så, nu skal vi også have det slæng! Som om vi ikke er nok i forvejen. Og fy, hvor den ene ælling ser ud! Ham vil vi ikke tåle." Og straks fløj der en and hen og bed den i nakken.

"Lad ham være," sagde ællingemoderen, "han gør jo ingen noget!" "Ja, men han er for stor og for aparte," sagde anden, som bed, "og så skal han kanøfles!"

"Det er kønne børn, moder har," sagde den gamle and med kluden om benet, "allesammen kønne, på nær den ene, den er ikke lykkedes! Jeg ville ønske, hun kunne gøre den om!"

"Det går ikke, Deres Nåde," sagde ællingemoderen, "han er ikke køn, men han er et inderligt godt gemyt og svømmer så dejligt, som nogen af de andre. Ja, jeg tør sige lidt til! Jeg tænker,